

**Islands president
Ólafur Ragnar Grímsons tal
vid statsfullmäktiges lunch i Helsingfors
den 28 augusti 1997**

Ärade President Martti Ahtisaari och Fru Eeva Ahtisaari!
Helsingfors statsfullmäktige !
Kära gäster!

Jag vill börja med att tacka för de varma orden som riktats till mig, för all vänskap som visats Island och för statsfullmäktiges storslagna gåva.

Guðrún Katrin och jag har njutit av vårt besök i Finland, lärt oss mycket om land och folk, studerat det kraftfulla näringslivet och den blomstrande kulturen.

Vi har upplevt en stark vilja att stärka banden mellan våra länder. Ett nytt århundrade ger oss i realiteten flera och betydelsefullare anledningar till samarbete än tidigare.

Några trodde att samhörigheten i Norden skulle bli mindre som en följd av en förändrad världsbild och nya förhållanden i Europa. Resultatet blev dock det helt motsatta. Norden spelar nu en viktigare roll än tidigare. Ömsesidiga band mellan länderna, byggda på historia, kultur och demokratiska samarbetstraditioner, tjänar nu på många sätt rikare intressen.

Detta är speciellt klart att den nya eran ger Finland och Island både anledning till och behov av närmare samråd och mera mångskiftande förbindelser.

Finland och Island, de två republikerna i den nordiska familjen, båda med valda statschefer som givits demokratiska mandat.

Finland och Island, de fem nordiska ländernas utposter i öst och väst, har tillsammans en lång erfarenhet av förbindelser med Ryssland

och USA, de största aktörerna i Europas och världens utveckling under en lång framtid.

Den särställning som våra länder intar inom den nordiska familjen framkommer klart i huvudstäderna Helsingfors och Reykjaviks symboliska ställning i världssamhället.

Båda städerna har varit scenen där historiska händelser utspelat sig, händelseförlopp som innebar hörnstenen till en ny världsbild. Helsingforsavtalet om mänskliga rättigheter och samarbete och ledarmötet i Reykjavik lade grunden till en utveckling mot fred och demokrati, mänskliga rättigheter och nedrustning.

De båda städernas namn, Helsingfors och Reykjavik, är en påminnelse och ett löfte om att beslutsamhet i förslagframställning och viljan till nya kontakter kan totalförändra världshistorien. Städerna anpassade sig lätt till uppgiften att vara en scen där ledare och initiativtagare kunde orientera sig och inleda diskussioner om nya lösningar på svåra problem.

Men trots att det uppnåtts storslagna resultat under gångna år, återstår att lösa många problem. Europas framtid är oviss, demokrati och mänskliga rättigheter hotas runt om i världen och själva livet på jorden kan vara i fara.

Helsingfors och Reykjavik har därför fortfarande en stor uppgift. Det är inte många städer i världen som omges av en så positiv aura av resultat och enighet. I vintras visade Helsingfors igen genom Clintons och Yeltins möte att staden är en given plats för diskussioner om ödesdiga beslut.

Det var utan tvivel här som USA:s och Rysslands ledare nådde resultat som sedan ledde till undertecknandet av avtalen i Paris och besluten vid ledarmötet i Madrid. Clintons och Yeltins möte i Helsingfors liknade i vissa avseenden Reagans och Gorbachevs möte i Reykjavik, som på sin tid öppnade vägen för den demokratiska utvecklingen i Östeuropa och kärnvapenedrustningsavtalen.

Liksom familjer behöver skydd i hemmet för att överbrygga konflikter, måste man skapa en plats där staters och internationella institutioners ledare och framåtsträvande grupper kan mötas för att orädda leta sig fram längs en väg av nya tankar, söka nya lösningar. Det kommer även i fortsättningen att finnas ett behov av sådana platser. Få städer, om

några, är lika lämpade att spela en sådan roll i ett nytt århundrade som de två huvudstäderna Helsingfors och Reykjavik.

Förutom speciella möten skulle man kunna hålla det som kunde kallas "Helsingfors och Reykjavik forum," som omväxlande hölls i de två huvudstäderna, för ledare och initiativtagare, nyskapare och specialister, i realiteten för alla som deltar i diskussionen om en bättre värld, demokrati och mänskliga rättigheter, nedrustning, fred och framsteg.

I samtal med Reykjaviks borgmästare har det framkommit, att hon är intresserad av att undersöka om Helsingfors och Reykjavik gemensamt kunde skapa en mötesplats för sådana regelbundna möten och jag lämnar förslaget här för vidare tankar och diskussion.

Jag vill så åter framföra min makas och mitt, liksom de övriga isländska gästernas, tack för det varma mottagandet här i Finland och tacka Helsingfors statsfullmäktige för dess storslagna gästfrihet.

Det har varit ett stort nöje att lära känna stadens blomstrande liv, progressiva företag och levande kulturaktiviteter.

Jag ber alla resa sig och höja sina glas för Helsingfors och utbringa en skål för denna fredens och enighetens, kulturens, framstegens och mänsklighetens stad.